

Collectif de soutien des exilés du Xème arrondissement de Paris

exiles10@rezo.net

www.exiles10.org et <http://actu.exiles10.org/>

نامه سرگشاده به خانم Versini، قاضی مدافع اطفال^۱

پاریس ۱۴ آوریل ۲۰۰۹

خانم محترم،

یک بار دیگر، می‌خواهیم نظر شما را به وضعیت نو جوانان خارجی که به شکل منزوی در ناحیه ۱۰ پاریس سرگردانند، جلب نماییم.

این جوانان که عمدتاً افغانی تبارند، هر روز بیشتر به پاریس می‌رسند. بر اساس مشاهدات ما، در سال ۲۰۰۶ عده آنان به ۴۵۰ نفر، در سال ۲۰۰۷ به ۴۸۳ نفر و در سال ۲۰۰۸ به ۶۶۸ نفر می‌رسد. اما، در طول سه ماه اول امسال، ما با ۲۲۳ نفر از آنها برخورد کردیم، به عبارت دیگر، یعنی ۵۰ نفر بیشتر از سه ماه اول سالهای ۲۰۰۷ و ۲۰۰۸.

همانطور که میدانید آنها برای خوش گذراندن و یا بهره بردن از شرایط جذاب مهمان نوازی در فرانسه، به اینجا نیامده اند. در واقع آنان از شرایط حاکم بر کشورشان که پس از جنگی سی ساله هر روز رو به وخامت می‌گذارد، می‌گریزند. این واقعیت را ندیده گرفتن و دل بستن به این اندیشه واهی که "انان برای بهره بردن از رفاه" به اینجا می‌آیند، چیزی که مقامات دولتی ابراز میدارند، به نظر ما واقع بینانه نیست. همچنین، سخن گفتن درباره "جوانان در حال عبور" که قصد رفتن به جایی دیگری را دارند، نه ماندن در فرانسه، با واقعیتی که هر روز ما شاهد آن هستیم سازگار نیست. این جوانان "در حال گذر"، همانطوری که خانم گیبیدان^۲ به حق در گردهمایی ۱۲ دسامبر ۲۰۰۷ با این اسم از آنان نام برد، نخست و بیش از هر چیز، در جستجوی کشوری هستند که آنان را در بهترین شرایط ممکن پذیرا شود تا آنان بتوانند آینده خود را در آنجا بسازند. حال اگر فرانسه خود را دست یافتنی نشان دهد، بخوبی میتواند این کشور باشد.

نخست، باید مسئله این نو جوانان زیر سن منزوی را بعنوان صغیرانی که همواره در خطر هستند مورد بررسی قرار داد، نه آنکه از آنان بعنوان بیگانه و خارجی یاد کرد. وزارت مهاجرت، ادغام، هویت ملی و توسعه مسج^۳، با تشکیل جدید گروه کار^۴ ad hoc و قصب مسئله بعنوان مشکل صغیران منزوی خارجی مسئله را وارانه کرده است. در چنین قالب اداری و قیل از آنکه به آنان با چشم نوجوانان زیر سن قانونی نگاه شود، آنان را اتباع خارجی محسوب میکنند. به همین دلیل، شاید بهتر میبود که وزارت کار، روابط اجتماعی، خانواده، همبستگی و شهر^۵ مسئولیت احتمالی حل این مشکل را به عهده می‌گرفت.

از نقطه نظر ما، قوانین فرانسوی در مورد حمایت اطفال و پیمان نامه جهانی حقوق اطفال باید در این مورد اجرا گردد. در حالیکه برعکس، هر روز ما شاهد پایمال شدن همین قوانین و همین پیمان نامه هستیم.

ضعف و کمبود های ASE^۱ در مورد حمایت کردن از این صغیران باعث تضعیف هر چه بیشتر مقررات عرفی شده و بیش از پیش این مقررات را کم رنگ کرده است.

گسترش خدماتی که شهرداری پاریس برای پذیرایی مقدماتی از این گروه در نظر گرفته، از جمله بالابردن ظرفیت تعداد اتاق هتل بدون در نظر گرفتن نیروی لازم انسانی برای یک نگهداری واقعی اجتماعی و آموزشی، برای ما مشکلات فراوانی آفریده است. جوانانی که از طریق France Terre Asile^۶ در هتل ها اسکان داده میشوند، به حال خود سپرده میشوند. تنها، به آنها

1 - Traduction en persan est assurée gracieusement par Farrokh Choubak.

2- Gueydan

3- Ministère de l'immigration, de l'intégration, de l'identité nationale et du développement solidaire

4- قانونی کفالت

5- Ministère du Travail, des Relations sociales, de la Famille, de la Solidarité et de la Ville

6 - Aide Sociale à l'Enfance در سازمان کمک های اجتماعی به کودکان بی سرپرست

7- انجمنی که مسئول کمک به پناهندگان است

"پناهگاهی" داده میشود، نه اینکه از آنها مراقبت های لازم به عمل آید تا آنان را به ماندن در فرانسه ترغیب کند و بدین ترتیب از خطر نجات یابند. آنان سرگردان و بدون سرپرست، روزها را در خیابان ها میگذرانند. هیچ ساختاری در طول روز برای پذیرفتن آنان پیش بینی نشده است. اغلب آنان مجبورند برای تغذیه، به مراکز پخش انجمن های خیریه مراجعه نمایند. با این وجود، زمانیکه برخی از آنان تصمیم میگیرند در فرانسه بمانند، باید سه ماه و گاهی هم بیشتر از این مدت منتظر بمانند تا ASE آنها را زیر پوشش خود قرار دهد. در نتیجه مأیوس شده و با دلی پر، برخی از اینها تصمیم میگیرند به سفرشان ادامه دهند.

برخی از آنان که میخواهند در فرانسه بمانند، تصمیم میگیرند خود را تنها به ASE معرفی کنند. بطور منظم، این گروه تحت معاینه پزشکی قرار میگیرند تا سنشان معلوم شود. و مانند همیشه، اغلب آنان بالغ شناخته می شوند.

شیوه کار کنونی برای حمایت از نوجوانان بی سرپرست در ناحیه ۱۰ پاریس کافی بنظر نمیرسد. قبلا هم، ما چندین بار موارد چندین تن از آنها را به شما یادآوری کرده ایم - عده آنان تقریباً به ۲۰ نفر میرسد. این افراد در خیابان به سرگردانی ادامه میدهند. پاسخی که ما از DASS⁸ دریافت کردیم، برای ما غیر قابل قبول است.

در نامه ۱۰ فوریه ۲۰۰۸، برای نخستین بار، اولین کوشش برای بی ثبات کردن قوانین حمایت از اطفال بی سرپرست را افشا کردیم. آنان را در مرکزی سکونت دادند که در اصل برای پذیرایی در روز از خانه به دوشان بنا کرده بودند. در این نامه، ما چنین نوشته بودیم: "مکان جدیدی که برای پنهان کردن فقر از چشم مردم بوجود آمده است. این عملکرد اجبار حمایت از صغیران در خطر را نادیده میگیرد. هدف از این سیاست عدم سکونت درست این اطفال است. حقوق اولیه آنان که دست یابی به اطلاعات و آموزش و پرورش است مطلقاً نفی میشود".

امسال، دوباره همین عملکرد با همکاری Armée de Salut⁹ از سر گرفته شده است. چهار ماه از این همکاری می گذرد. نوجوانانی که از این طریق از ساعت ۸ شب تا هفت و نیم صبح در شرایط بی ثبات مسکن داده شده اند، در واقع به حال خود رها میگردند. آنان از هیچ ساختار اجتماعی و آموزشی بهره نگرفته، هیچ کمکی برای تغذیه شان دریافت نکرده و هیچ اطلاعی در باره حقوقشان به آنها داده نمیشود. به آنان هیچ مدرکی داده نمیشود که در صورت لزوم بتوانند جا و مکان خود را اثبات کنند. به این ترتیب، آنها نمیتوانند وارد پروسه ای شوند که شرایط آنان را تغییر دهد. بعلاوه این، آنان مجبورند در کوچه و خیابان اوقات خود را بگذرانند. ۱۰ آوریل، بیش از ۱۰ نفر از آنها در کوچه و خیابان ها خوابیدند.

هنگامیکه مواد قانونی که باید از اطفال حمایت کند و به آنان این امکان را بدهد که از یک اقامت قانونی بهره مند شوند، پایمال میشود، چگونه میتوان تصور کرد که این نوجوانان بتوانند تصمیمی برای ماندن در فرانسه بگیرند؟ چگونه میتوانند از آنان این انتظار را داشت که آینده ای را در اینجا برای خود متصور شوند؟

بنظر میرسد که گسترش دخالت های انجمن های خیریه در این مورد هدفی جز مأیوس کردن هر چه بیشتر این نوجوانان را ندارد و میخواهد آنان را مجبور کند که جاده تبعید را از نو تجربه نمایند.

ضروری است، هر چه زودتر، در عملکرد پذیرایی و حمایت از صغیران در پاریس تجدید نظر بعمل آید.

ضروری است، بر اساس قانون عرفی و از نو، شیوه پذیرایی از صغیران سازماندهی شود و به این وضع ناهنجار زندگی بی ثبات پایان داده شود.

هیچ طفلی نباید بدون حمایت قانونی باقی بماند. اگر نیروی انسانی و بودجه کافی برای حمایت این گروه در نظر گرفته نشود، اسکان آنان در هتل نمیتواند پاسخ قانع کننده ای باشد. شاید پاسخ مثبت این مسئله این باشد که در ناحیه ۱۰ پاریس چندین محل سکونت ویژه این نوجوانان احداث شود و مددکاران اجتماعی استخدام شوند. در این مراکز این نوجوانان میتوانند پس از کسب اطلاعات لازم و مدت زمانی برای اندیشه کردن درباره آینده شان، تصمیم خود را برای ماندن در فرانسه بگیرند. برای مثال، در دسامبر ۲۰۰۷،^{۱۰} *Enfant du Monde Droit de l'Homme* حاضر بود مسئولیت اداره این نوع مراکز را بعهده بگیرد. این مراکز هم میتوانند زیر نظر ASE پاریس، با یاری دولت، اداره شود.

در پایان، ما آنچه که در یکسال پیش به خانم مریم الخمری^{۱۱} یادآوری کردیم، دوباره در اینجا ذکر میکنیم.

"بدون استثناء و بدون محدود کردن مکان زیست، باید همه صغیران منزوی بیگانه که در ناحیه دهم پاریس وجود دارند در زیر پوشش قانونی قرار بگیرند. این مراکز باید خود را با آنان همساز نماید نه آنکه این نوجوانان در خیابان ها بمانند و خود را در معرض خطر قرار دهند.

8- Direction de l'Action Sanitaire et Sociale مدیریت ستاد بهداشتی و اجتماعی

9 یکی از انجمن های خیریه در فرانسه -

10 "کودگان جهان" وابسته به سازمان حقوق بشر -

11- Myriam El Khomri معاون شهردار پاریس، مسئول حمایت از کودکان بی سرپرست

زمان پذیرایی اولیه باید به این نوجوانان این امکان را بدهد که پس از طی مسافت طولانی، استراحت کنند، به آنان اطلاعات لازم داده شود تا بتوانند درباره آینده خود تصمیم بگیرند.

این درخواست ایجاب میکند که یک برنامه واقعی برای مراقبت اجتماعی و آموزشی این نوجوانان در نظر گرفته شود، نه تنها پناه دادن آنان، چیزی که به تعیین بودجه ضروری و نیروی انسانی کافی نیاز دارد. اگر¹² FTDA تنها نمیتواند این وظیفه را بعهده بگیرد، باید از سازمان های دیگر دعوت به عمل آید.

استنباط از روی قراین باید قاعده اصلی تمامی مراکز پذیرایی اولیه در مورد صغیران باشد. اگر هیچ عنصری برای اثبات اعمال تخلف وجود نداشته باشد، شناسنامه(تذکره)ها و مدارک هویت از سوی دادستانی و قاضی های مدافعین اطفال شناخته شود. معاینه های پزشکی باید متوقف شوند چرا که به نتایج آن به هیچوجه نمیتوان اطمینان داشت.

از زمانیکه نوجوان میل خود را برای بررسی وضع خود به قاضی اعلام کرد، او بلافاصله باید از حیطة قانون عرفی بیرون بیاید. قابل قبول نیست که نوجوانانی که میل به ماندن در فرانسه را ابراز کرده اند همچنان در موقعیتی بی ثبات در هتل نگهداری شوند و مدت سه ماه از رفتن به مدرسه محروم بمانند.

باید مراکز پذیرایی اولیه در پاریس متحول شوند و در یک ساختار مستقل سارمندهی شوند. این تحول باید بر اساس یک تحقیقی استوار شود که آینده جوانان را هدف گرفته باشد(مانند آنچه که¹³ Hors la Rue برای نوجوانان کولی انجام داد)."

مشتاقانه آرزو میکنیم که درباره همه این مسائل با شما به گفتگو بنشینیم.

با آرزوی دریافت سریع پاسخ شما،

با تقدیم احترام،

Pour le collectif
Jean Michel Centres

برای گرفتن تماس، لطفاً با این آدرس مکاتبه کنید:

C/O MRAP 43 boulevard Magenta 75010 Paris

رونوشت نامه برای :

Comité pour les droits de l'Enfant, Haut Commissariat aux droits de l'homme, 1211 Genève 10 Suisse

Commissaire aux Droits de l'Homme du Conseil de l'Europe, Conseil de l'Europe, 67075 Strasbourg cdx

Président du Conseil de Paris, place de l'Hôtel de Ville, 75004 Paris

Président du tribunal pour Enfants de Paris, 4 boulevard du Palais 75001 Paris

Procureur de la République de Paris, TGI, 4 boulevard du Palais 75001 Paris

Directeur de la DDASS, 75 rue de Tocqueville 75850 Paris cdx 17

Presse